

STA VAST IN DE OPSTANDINGSHOOP (5)

PMW 2025-036 by Kenneth L. Gentry, Jr.

Bron: <https://postmillennialworldview.com/2025/05/13/stand-firm-in-the-resurrection-hope-5/>

Inleiding

Ik presenteer nu mijn vijfde studie in een reeks over de aard van het opstandingslichaam, zoals beschreven in 1 Korintiërs 15. Ik bevestig, in overeenstemming met het historische christendom, dat onze fysieke lichamen sterven in de geschiedenis, maar dat diezelfde lichamen aan het einde van de geschiedenis opstaan in de opstanding van de doden. Dit staat ver af van de proto-gnostische opvattingen van oude ketters, moderne liberalen en hedendaagse hyperpreteristen, waaronder de tegenstanders van Paulus in Korinthe. [1]

Laten we nu verdergaan met nadenken over:

Het taalgebruik van 'verandering' in het betoog van Paulus

Nu we kort hebben gekeken naar de retorische structuur van Paulus' betoog in 1 Korintiërs 15:36-54, moeten we nu eens kijken hoe Paulus spreekt over het opstandingslichaam in termen van 'verandering' (allasso). Nadat hij zijn tegenstanders heeft beschuldigd van 'dwaasheid' (vers 36) met betrekking tot hun onjuiste opvatting over het opstandingslichaam, beantwoordt hij hun dwaasheid in de direct daaropvolgende verzen. Vervolgens spreekt hij in de verzen 51-52 over de 'verandering' die de opstanding kenmerkt:

“Zie, ik vertel u een geheimenis: wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een oogwenk, in een oogwenk, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opstaan, en wij zullen veranderd worden.”

Zoals in eerdere artikelen opgemerkt, kiest Paulus zijn taalgebruik over de opstanding zorgvuldig om de aard van het opstandingslichaam te benadrukken. Daarom gebruikt hij hier het woord allasso ('veranderen') om te verwijzen naar het resultaat van de opstanding. Dit woord vereist continuïteit door een overgang (het lichaam wordt opgewekt), in tegenstelling tot vernietiging of vervanging (het lichaam wordt vervangen door een nieuw en ander lichaam), zoals de gnostici verwachtten. Het lichaam dat sterft, houdt niet op te bestaan; het wordt niet vernietigd, het verdwijnt niet; het is het overleden lichaam dat wordt getransformeerd door glorieuzer te worden. Dat wil zeggen, het lichaam dat stierf, verandert door onvergankelijk te worden (in plaats van vergankelijk te blijven) en onsterfelijk (in plaats van sterfelijk te blijven) (vv. 53-54). De schrijver Ware wijst erop dat dit "*continuïteit gepaard gaande met verandering*" inhoudt.

Wederopstanding houdt niet in dat er een nieuw lichaam ontstaat dat voorheen niet bestond. Het gaat eerder om een kwalitatieve verandering (een verbetering)

dan om een substantiële (een vervangende) verandering. Het fysieke lichaam wordt niet vervangen of ongedaan gemaakt door een etherisch of spiritueel lichaam.

De structurele nadruk opnieuw bekeken

Zoals in eerdere artikelen in deze serie al is betoogd, is de structuur van Paulus' betoog in de verzen 36-54 belangrijk. Deze sluit goed aan bij het concept van transformatie van het lichaam, in tegenstelling tot de vernietiging en vervanging van het lichaam.

We moeten ons de woordparen in Paulus' uiteenzetting herinneren en opmerken dat het onderwerp van Paulus' betoog hetzelfde blijft: het lichaam waarin we op aarde leven. De contrasten die hij schetst, hebben geen betrekking op de substantie van het lichaam, maar op de eigenschappen die het lichaam krijgt. Paulus spreekt namelijk over een verandering van eigenschappen of omstandigheden: van vergankelijk naar onvergankelijk (vers 42), van oneer naar eer (vers 43a) en van zwakheid naar kracht (vers 43b). Maar het is het fysieke lichaam van ons menselijk bestaan dat sterft en deze kwalitatieve veranderingen, deze wonderbaarlijke verbeteringen, ondergaat. Zoals Ware het uitdrukt: *"Paulus' reeks tegenstellingen beschrijft niet twee verschillende lichamen, verschillend in substantie, maar twee contrasterende bestaanswijzen van hetzelfde lichaam, de ene vóór en de andere na de opstanding."*

En we moeten niet vergeten dat Paulus in de opbouw van zijn betoog (zie vers 42 in tegenstelling tot de verzen 53-54) de nadruk legt op het transformerende karakter van het opgestane lichaam. Dit doet hij door de specifieke, essentiële contrasten tussen het opgestane en het niet-opgestane lichaam naar voren te brengen: 'vergankelijk / onvergankelijk' (vers 42) introduceert het gedeelte, terwijl 'vergankelijk / onvergankelijk' het gedeelte afsluit (verzen 53-54). Het materiële lichaam wordt niet vernietigd en weggenomen. Integendeel, datzelfde lichaam wordt getransformeerd door nieuwe en glorieuze eigenschappen.

Ik zal in mijn volgende en laatste bijdrage verder ingaan op dit belangrijke thema. Daar zal ik het hebben over het pneumatikon (geestelijk of door de Geest bezield) lichaam (vers 44). Het is niet wat het ongetrainde oog vermoedt!

Notes

1. I am building on the meticulous exegetical argument of James Ware from the University of Evansville, Indiana: "Paul's Understanding of the Resurrection in 1 Corinthians 15:36–54," *Journal of Biblical Literature* 133:4 (2014): 809–35. I highly recommend also his powerful, sizeable (413 pages!) commentary on 1 Corinthians 15, a must-read for serious evangelical Christians who are concerned by defections from the historic Christian faith on eschatology and soteriology: *The Final Triumph of God: Jesus, the Eyewitnesses, and the Resurrection of the Body in 1 Corinthians 15* (Grand Rapids: Eerdmans, 2025).